

LIVERPOOL

James Worthy

Liverpool

Over een stad, een club & een vader

2022

THOMAS RAP
AMSTERDAM

Copyright © 2022 James Worthy
Omslagontwerp Dog and Pony
Omslagillustratie privéarchief
Foto auteur Keke Keukelaar
Vormgeving binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk
Foto p. 64-65 en p. 144-145
© David van der Vegte
Druk Wilco, Amersfoort
Bindwerk Abbringh, Groningen
ISBN 978 94 004 0887 6
NUR 320

thomasrap.nl

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Indien iemand meent als rechthebbende in aanmerking te komen, kan hij of zij zich tot de uitgever wenden.

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

Jerzy Dudek	9
Steve Finnan	29
Jamie Carragher	45
Sami Hyypiä	61
Djimi Traoré	79
Luis García	89
Steven Gerrard	103
Xabi Alonso	113
John Arne Riise	129
Harry Kewell	139
Milan Baroš	151
Vladimír Šmicer	161
Dietmar Hamann	171
Djibril Cissé	181

'Liverpool is the pool of life.'
Carl Gustav Jung

Jerzy Dudek

Een paar maanden na mijn geboorte werd John Lennon vermoord. Tot op heden is nooit bewezen dat ik daar iets mee te maken had.

De persoon die wel alles met de moord te maken had, stoorde zich aan de extravagante levensstijl van Lennon. De huizen, de hotels, de limousines. Lennon was geen kever meer, maar een vlinder. Mark Chapman voelde zich in de steek gelaten door zijn held en haalde de trekker vijfmaal over.

Het is de eerste keer sinds de dood van mijn vader dat ik in Liverpool ben. Ik loop met mijn koffer in de richting van de douane. Ik ben in mijn leven op tientallen vliegvelden geweest, dit is ongetwijfeld een van de minst extravagante. Alle snoepautomaten zijn leeg en ik zie nergens katten, maar alle neplederen bankjes zijn opengekrabd. Het vliegveld van Liverpool is vernoemd naar John Lennon. Het is net of Chapman het heeft ontworpen. In deze terminals bestaat geen uitbundigheid en dat is pijnlijk. Als je op John Lennon Airport landt, voelt het alsof je getuige bent van een tweede moordaanslag op de

Beatle. In een volmaakte wereld zou het vliegveld van Liverpool het meest extravagante van de wereld moeten zijn. Als eerbetoon. Kaviaar uit de zeepdispensers in de toiletten. Gewoon om aan de moordenaar te laten zien dat hij niet heeft gewonnen. Maar Mark Chapman leeft nog. John Lennon is dood. Mijn vader ook.

De bleke douanier pakt mijn papieren van de balie af en gaat voor de eerste keer vandaag rechtop zitten. De man is bleker dan de weeskinderen uit de boeken van Charles Dickens.

‘Gecondoleerd met uw vader, meneer Pugh.’

‘Dat is heel vriendelijk van u, maar hij is al meer dan een jaar dood.’

De man gaat met een wijsvinger over de kopie van de overlijdensakte en blijft hangen bij de geboorteplaats van mijn vader. ‘Hij kwam hiervandaan?’

‘Ja, uit Bootle.’

‘Oei, dan heeft hij het niet makkelijk gehad. Zeker zo net na de oorlog. De Luftwaffe heeft Bootle compleet gedecimeerd omdat het tegen de havens aan lag. Wat is eigenlijk de reden van uw bezoek?’

‘Ik ben hier om een gedeelte van mijn vader uit te strooien. Hij verliet Liverpool op jonge leeftijd. Hij liet alles achter om een ander alles te vinden. De reden van mijn bezoek is dat ik op zoek wil gaan naar het alles dat mijn vader hier ooit heeft achtergelaten.’

‘Maar waarom bent u er nu pas? Uw vader is al meer dan een jaar dood. Nee, niet dood. Weg. Ja, je vader is weg.’

‘Nee, hij is niet weg. Hij is dood. En waarom ik er nu pas ben? Omdat mijn vader het druk had.’

‘Welkom thuis, meneer Pugh.’

Mijn neef staat voor het vliegveld kringen van sigarettenrook te blazen. Hij zit op de motorkap van zijn auto. Zo zat hij ook toen ik hem in 1986 voor het eerst zag. Toen zat hij op de auto van mijn vader. Een lichtblauwe Ford Granada. Mijn neef zou voor vijf pond per dag onze auto beschermen. Het ging in de jaren tachtig niet heel goed met Liverpool, een van de armste steden van Europa. De conservatieve regering was de stad op strategische wijze aan het verwaarlozen en de economie stortte volledig in. Achterstandswijken werden sloppenwijken en leven werd overleven. De regering trok haar handen van het socialistische Liverpool af en liet de havenstad gaarkoken in een cocktail van armoede en uitzichtloosheid. Op de vierde dag had mijn vader geen zin meer om mijn neef te betalen. De volgende ochtend had de Ford geen ramen meer en was het handschoenenkastje leeg. Zelfs de ijskrabber was weg. Ik keek naar mijn vader. Hij was niet boos. Dit was zijn geboortegrond. Hij was hier weggegaan en nooit teruggekomen. Misschien voelde hij zich

schuldig. Hij had een prachtig leven opgebouwd in Amsterdam, maar in Liverpool zaten ze puur uit wanhoop achter ijskrabbers aan. Misschien voelde zijn welvaart aan als verraad.

‘Wie steelt er nou een ijskrabber?’ vroeg mijn moeder, terwijl ze met een bezem door de voortuin liep.

‘Iemand die niets heeft,’ antwoordde mijn vader.

‘Welkom thuis, schrijvertje,’ lacht mijn neef. Het is overigens nooit bewezen dat hij echt mijn neef is. Er hangt een foto van zijn vader samen met mijn vader in zijn huiskamer. Soms is dat genoeg. Ik weet niet of hij familie is, maar ik wil dat hij familie is. Dus is hij het. Mijn neef is alles wat ik niet ben en ik ben alles wat hij niet is. Hij kan kringen uitblazen als hij rookt en hij kan langer dan een minuut een brandende aansteker onder zijn hand houden. Mensen zijn bang voor hem. Niemand is bang voor mij. Ik woon in een koophuis in het centrum van Amsterdam. Onze slaapkamper loopt over in een walk-in-closet. Ik ben bang om alles kwijt te raken, hij is alles al een paar keer kwijtgeraakt. In zijn leven is ramspoed bezig aan een estafetterace. Ondanks alles is hij tevreden en gelukkig.

‘Je ziet er goed uit. Ik heb je tien jaar niet gezien, maar je bent geen dag ouder geworden, man,’ zeg ik, terwijl ik mijn koffer in de overvolle achterbak van zijn auto probeer te duwen.

‘Dat komt door deze stad. In Liverpool worden

we niet oud, omdat we al oud worden geboren. Waar is hij?’

Ik pak mijn vader uit mijn binnenzak en overhandig hem aan mijn neef. Vroeger was mijn vader een man van een meter vijfenzeventig, tegenwoordig is hij een zilverkleurige messing urn van zeven centimeter hoog.

Mijn neef heeft een kamer voor me geregeld in hartje Liverpool. Een bed en een balkon. Op de balustrade zit een nepkraai die de duiven moet verjagen. Op het bed ligt een briefje. Drie datums, drie tijden en de namen van drie kroegen.

‘Ik heb alvast wat research voor je gedaan. Je bent hier om je vader te leren kennen, toch?’ vraagt mijn neef.

‘Ja. Ik wil weten wie mijn vader was, voordat hij mijn vader was.’

‘Dan ga ik je heel blij maken. Ik heb drie jeugd-vrienden van je vader gevonden. Morgenochtend heb je je eerste gesprek. *You’ll never walk alone*, neef,’ zegt hij, voordat hij drie kauwgumpjes uit een pakje drukt en luidruchtig smakkend de deur uit loopt.

Twee dagen na zijn zevende verjaardag moest mijn vader kiezen tussen rood en blauw. Mijn opa was voor blauw, mijn vader wist nog niet wat hij ging kiezen toen hij in de ochtend op zijn nieuwe fiets naar school fietste. Hij heeft me vaak over die fiets verteld. Zelfs nog op zijn sterfbed.

Dat stond in de huiskamer van mijn ouderlijk huis. Amsterdam Oud-Zuid. Driehoog. Een balkon zonder nepkraai, maar met twee wasrekken. Als het avond was en er in het Olympisch Stadion werd gevoetbald, kon je vanaf ons balkon de bovenkant van de lichtmasten zien gloeien.

‘Vertel nog eens een keer over die fiets, *Dad*,’ vroeg ik een paar weken voor zijn dood.

‘Paars met goud. Mijn fiets was paars met goud en de spaken glommen als... Maak jij die zin maar af. Dat is jouw afdeling. Ik ben maar een buitenlandse boerenlul.’

Ik keek naar de vensterbank en zag drie fotolijstjes staan. In elk lijstje zat een foto van een kleinkind. De lijstjes stonden in de zon. Ze glommen.

‘De spaken glommen als fotolijstjes in een vensterbank.’

Mijn vader fietste na school naar huis toe, toen een pestkop uit zijn klas vanachter een bushokje voor zijn fiets sprong. Mijn vader viel en begon te huilen. Hij had geen pijn, maar zijn schooluniform was door de val vies geworden. En hij had zijn moeder beloofd om beter met zijn uniform om te gaan. De pestkop pakte de paars-gouden fiets van het asfalt en reed lachend weg, en mijn vader dacht allemaal dingen die hij van de priester vast niet mocht denken.

Hij deed toch alsof hij pijn had, omdat het dan langer zou duren voordat hij thuis zou komen. Shit. Wat moest hij zijn vader gaan vertellen?

Drie straten verderop zag hij opeens een ambulance staan. Een aanrijding. Een oude vrouw in een lange bruine jas stond te schreeuwen. Iedereen was aan het schreeuwen. Er lag een kind onder een bus. Een politieagent ging door zijn knieën naast de fiets van mijn vader.

‘Dat is mijn fiets, meneer. Die jongen die daar ligt heeft hem van me gestolen. Hij is wel oké, toch?’

‘Nee, je fiets is naar de klote, knul.’

‘Nee, die fietsendief. Hij is wel oké, toch?’

‘Ja, die komt er wel weer bovenop, als zijn twee gebroken benen en zijn verbrijzelde heup goed genezen.’

Mijn vader, een klein, rond ventje met wonder-schone sproetjes, liep de weg op en bedankte de bus. Het lot had voor hem besloten. De bus was rood.

Een week later kreeg hij een nieuwe fiets van mijn opa. Toen mijn vader wakker werd en uit het raam keek, stond er een blauw exemplaar tegen de schuur.